

Divina Vindecare

Numărul 33
Septembrie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Nu este complicat	Pag. 3
2. Calea creștină – partea a treia	Pag. 9
3. Jurnalul lui John Wesley – 2 –	Pag. 13

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Nu este complicat

David Clayton, iunie 2012

Scopul final al tuturor religiilor este Dumnezeu. Religia este cu adevărat expresia nevoii omenirii de a-L găsi și de a avea o legătură cu Creatorul său într-o manieră rațională. De aceea, nu este surprinzător să descoperim că marele scop al Sfințelor Scripturi este acela de a-L descoperi omenirii pe Dumnezeu și de a-i arăta omului calea prin care poate ajunge să aibă o legătură cu Acesta.

„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; și știința sfinților este priceperea.” (Proverbe 9:10).

Principiul exprimat în acest verset ne arată că singura cale prin care omul poate să-și înțeleagă scopul și locul în viață, este de a descoperi adevărul despre Dumnezeu și de a învăța să-L respecte și să-L onoreze pe Acesta. Reversul este adevărat de asemenea. Biblia avertizează împotriva conceptelor false despre Dumnezeu care sunt foarte periculoase. În final, pentru că L-am înțeles pe Dumnezeu într-un mod greșit, consecințele pot fi devastatoare. Unul dintre principiile vieții spune că devenim asemenea celui căruia ne închinăm, motiv pentru care conceptele false despre Dumnezeu vor deveni nu numai obstacole pentru mântuirea noastră, dar ele vor produce persoane care-L vor reprezenta greșit pe Dumnezeu și care vor aduce dezonoare numelui Său. Acest principiu este în mod clar afirmat în Psalmul 115:4-8 *„Idolii lor sunt argint și aur, făcuți de mâini omenști. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar n-auz, au nas, dar nu miros, au mâini, dar nu pipăie, picioare, dar nu merg; nu scot niciun sunet din gâtul lor. Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.”*

Atunci când înțelegem acest principiu devine foarte ușor de văzut motivul pentru care idolatria este unul dintre păcatele cele mai respingătoare pentru Dumnezeu. Idolatria nu reprezintă numai o insultă la adresa lui Dumnezeu, dar de aici rezultă și o distorsionare viziunii despre identitatea Sa, despre caracterul și natura Sa, iar în final, conduce la deteriorarea imaginii Sale reflectată în omenire. Indirect, o înțelegere greșită a lui Dumnezeu le fură oamenilor privilegiul de a-L urma și sluji pe Creator. Ei Îl vor reprezenta greșit nu numai în învățăturile lor, dar și în comportamentul lor.

Ar trebui să păstrăm mereu vie în minte această realitate atunci când citim Biblia. Studiind această carte, scopul ar trebui să fie obținerea cunoașterii de Dumnezeu. Ar trebui să înțelegem că în această carte El Și-a propus să Se reveleze, iar primirea acestei revelații ar trebui să fie marele scop la studiilor noastre.

Din păcate, chiar și printre cei ce pretind că respectă Biblia ca pe o autoritate, există diferențe în ceea ce privește natura și identitatea lui Dumnezeu. Majoritatea creștinilor de azi cred că El este o Trinitate, că El este trei Persoane care alcătuiesc un singur Dumnezeu. Nu toți creștinii cred asta, însă există unii care insistă că Dumnezeu este o singură Persoană, sursa și susținătorul tuturor lucrurilor. Aceștia cred cu tărie că asta este ceea ce afirmă Biblia.

Așadar, în acest articol întrebarea este: „ce ne-a descoperit Dumnezeu în Scriptură referitor la identitatea Sa?”. În încercarea de a Se face cunoscut oamenilor, a afirmat El adevărul într-o manieră suficient de clară ca noi să nu înțelegem ceva greșit, în ceea ce-L privește? În timp ce ne avertizează foarte puternic împotriva idolatriei, ne-a oferit El adevărul suficient de clar pentru a fi la adăpost în fața distorsionărilor idolatre ale imaginii lui Dumnezeu?

Motivul dezacordurilor și confuziei dintre creștini nu este faptul că Biblia ar fi vagă sau neclară. Motivul principal este pur și simplu ignoranța în privința a ceea ce Biblia afirmă. Mulți cred numai ceea ce li se spune să creadă și își definesc religia potrivit decretelor, considerând că liderii religioși și instituțiile sunt în măsură să studieze pentru ei – enoriașii. Alții sunt și mai convinși de ceea ce este de dorit din punct de vedere politic, decât de ceea ce Biblia afirmă. Pentru ei este mai mult o chestiune despre ceea ce majoritatea crede și afirmă decât de ceea ce Dumnezeu afirmă despre Sine.

Ce au crezut evreii

Revelația lui Dumnezeu despre Sine a început odată cu primele interacțiuni cu omul, așa cum este arătat în cartea Genezei și în toată perioada Vechiului Testament. Și totuși, toți creștinii gândesc că învățătura Vechiului Testament despre Dumnezeu este oarecum limitată. Scopurile lui Dumnezeu sunt revelate pas cu pas pe măsură ce înaintăm în studiul Bibliei. El Se descoperă pe Sine și căile Sale omenirii treptat, depinzând într-o anumită măsură de maturitatea spirituală a poporului Său și de capacitatea lor de a înțelege adevărul.

Să observăm însă că poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament nu a avut niciun concept despre vreun Dumnezeu Trinitarian. Ei au fost strict monoteiști, ceea ce înseamnă că au crezut într-O singură Persoană ca fiind Dumnezeu și care singur trebuia să fie venerată. Scolasticii trinitarieni au afirmat că există cuvinte în Vechiul Testament care sugerează sau insinuează chiar de atunci natura Trinitariană a lui Dumnezeu. Ei afirmă că termeni ca „elohim” sau „echad”, folosiți cu referire la Dumnezeu, sunt aluzii la faptul că Dumnezeu este mai mult decât o singură Persoană. Însă, o analiză detaliată va arăta că o astfel de concluzie este lipsită de rațiune și logică.

Învățătura din Vechiul Testament despre Dumnezeu este definită ca ceea ce au crezut evreii. Toate argumentele referitoare la „elohim” și „echad” sunt irelevante, de importanță, atunci când considerăm faptul că limba ebraică este limba nativă a evreilor. Ei au înțeles-o mai bine decât oricine și nu au văzut nimic în aceste afirmații care să-i convingă că El este mai mult de o Persoană sau Ființă.

Întregul Vechi Testament a fost scris de evrei. Evreii, așa cum am observat mai înainte, erau strict monoteiști în cel mai strict sens al acestui cuvânt. Cum este posibil ca ei să fi „sugerat” în scrierile lor că Dumnezeu este o Trinitate, dacă ei înșiși nu au crezut așa ceva? Păgânii din jurul lor credeau în mulți zei, dar ei înșiși nu au avut o asemenea credință și nici vreă altă formă a unui asemenea concept.

Astăzi este amuzant să descoperim „cercetători” care studiază limba evreilor. Ei pretind că au găsit înțelesuri în limba ebraică pe care evreii înșiși nu le pot găsi în propria lor limbă! Asta ar fi ca și când un rus ar studia dialectul vorbit în Jamaica (Patois) locuind în Rusia, pentru ca mai apoi să pretindă că înțelege cuvântul „nyam” (în patois „a mânca”) mai bine decât un jamaican. Ce poate să însemne asta? Este evident faptul că cei care au inventat limba, cei care o folosesc în fiecare zi sunt cei ce știu cel mai bine ce înseamnă cuvintele acesteia. Evreii sunt cei mai buni interpreți ai propriei lor limbi iar ei nu L-au înțeles niciodată pe Dumnezeu ca fiind nimic altceva decât o mare Persoană, supremă și sursa tuturor lucrurilor.

Este adevărat că unii au înțeles că El are un Fiu. Câțiva oameni luminați au ajuns să înțeleagă că Acest mare Dumnezeu are un Fiu. Descoperim că Solomon a afirmat acest adevăr în Proverbe 30:4 „*Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?*”.

Dar aceștia au știut că Această Persoană este Fiul lui Dumnezeu și nu Dumnezeu Însuși. Înțelegerea lor despre Fiul lui Dumnezeu nu i-a determinat să schimbe adevărul fundamental potrivit căruia Dumnezeu este o singură Persoană care este deasupra tuturor.

Dacă Dumnezeu este o Trinitate, nu a reușit să Se descopere în timpul Vechiului Testament. Dar este interesant de observat faptul că anumite națiuni păgâne au avut idei foarte bine dezvoltate despre dumnezei Trinitarieni la vremea respectivă. Egiptenii, perșii, hindușii și mulți alții au venerat dumnezei Trinitarieni cu multe secole înainte ca Trinitatea să intre în învățăturile creștinismului. Dar cei ce erau poporul lui Dumnezeu, evreii, nu au avut niciodată un asemenea concept despre El. Au fost păgânii mai avansați în înțelegerea despre Dumnezeu decât poporul Lui?

Dar unii afirmă că Dumnezeu a așteptat venirea Fiului Său înainte de a descoperi acest aspect trinitarian al Său. Este adevărat că în Isus, Dumnezeu a oferit cea mai clară și completă descoperire despre Sine. Așa cum știm cu toții că adevărul a fost parțial acoperit în timpul Vechiului Testament. Pentru că Dumnezeu a „locuit” cu un popor care era primitiv din punct de vedere spiritual, El le-a descoperit adevărul în simboluri și umbre. Unii afirmă că Dumnezeu era într-adevăr o Trinitate, dar El nu le-a descoperit evreilor acest lucru pentru că nu venise încă vremea pentru o asemenea descoperire.

Ce a crezut Isus

Dar atunci a venit Isus, și venirea Lui a constituit oportunitatea lui Dumnezeu de a descoperi adevărul. Acreditarea, împuternicirea, trimiterea lui Isus avea o autoritate mai mare decât cea pe care o avuseseră toți cei care au trăit înaintea Lui. El a pretins ceea ce nimeni altcineva nu a pretins. El avea o cunoaștere de primă mână căci a vorbit despre ceea ce a văzut personal.

„*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.*” (Ioan 1:18).

„*Adevărat, adevărat îți spun că Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia Noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești, și nu credeți, cum veți crede când vă voi*

vorbi despre lucrurile cerești? Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului care este în cer.” (Ioan 3:11-13).

Biblia afirmă că Ilie și Enoh sunt în cer. Ei au mers acolo înainte de întruparea lui Isus. Așadar, atunci când Isus a spus că „nimeni nu s-a suit în cer” nu a vrut să spună că niciun om nu a mers vreodată în cer. Contextul afirmației Sale arată că ceea ce El spunea este că „niciun om nu a mers vreodată în cer să vadă cum este, pentru ca mai apoi să revină pe pământ să spună ceea ce a văzut și a descoperit acolo.” Isus a fost singurul învățător care a venit direct din cer, motiv pentru care El a fost singurul care a fost calificat să vorbească cu autoritate despre lucrurile cerești. Asta este ceea ce se subliniază în acest pasaj. Indiferent de ceea ce spune Isus despre cer, despre Dumnezeu, acele cuvinte reprezintă adevărul absolut pentru că Isus a vorbit ca martor ocular, El Însuși o ființă cerească, Unul care putea să vorbească despre ceea ce a văzut și experimentat, nu numai despre ceea ce a auzit sau citit.

Interesant că descoperirile pe care Isus le-a făcut despre Dumnezeu sunt uimitor de non-Trinitariene. Citiți cu atenție următoarele afirmații ale lui Isus: *„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).*

Aceasta este una dintre cele mai cunoscute afirmații. Aici, El Îl identifică pe Tatăl Său ca fiind „singurul Dumnezeu adevărat.” Aceasta nu este o omisiune din partea Lui pentru că Se include și pe Sine în propoziție. Se referă la Sine ca la Cel trimis de Acest singurul Dumnezeu adevărat dar nu Se descrie pe Sine sau pe vreo altă persoană ca fiind parte din singurul Dumnezeu adevărat. Dacă Dumnezeu este într-adevăr o Trinitate, atunci Isus nu a ajutat deloc, prin această afirmație, la clarificarea acestui fapt. Iar aceasta nu este o afirmație izolată. În repetate rânduri Isus a continuat să se refere la Dumnezeu în maniera aceasta, folosind un limbaj care a clarificat faptul că El Îl privea pe Dumnezeu ca pe o singură mare Persoană, una pe care o numea Tatăl Său.

„Cine jură pe cer jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el.” (Matei 23:22).

Un rege este cel care stă pe un tron. Dumnezeu are un tron în cer care este locul Regelui universului. Isus se referă la Cel care stă pe tron și conduce ca fiind „El”, nu „ei”.

„Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor.” (Matei 11:25).

Isus se referă la Cel pe care Îl numea Tatăl Său ca la „Domnul cerului și al pământului.” Domn este cel care conduce. Pământul are un Conducător și tot la fel și cerul. Există Unul care domnește ca Rege. Nu sunt doi sau trei care să domnească ca Domni ai cerului, ci numai Unul pe care Isus Îl numește „Tată”. Este Dumnezeu Tatăl care este singurul Dumnezeu adevărat. Isus nu a menționat vreo trinitate de ființe divine.

Referințele pe care Isus le făcea la Dumnezeu se aplicau exclusiv la Tatăl. Toate referințele pe care le-a făcut la Sine ca la o Persoană divină au fost mereu făcute în contextul relației Sale cu Dumnezeu, relație de Tată - Fiu. Evreii L-au acuzat că pretinde a fi Dumnezeu în sensul că avea natura lui Dumnezeu, sau natura divină. Atunci când El a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, ei L-au acuzat de blasfemie și au încercat să-L omoare cu pietre. Dar Isus nu a pretins niciodată a fi Dumnezeu. El a rezervat acel titlu numai Tatălui. El nu a învățat și nici nu a conceput un Dumnezeu Trinitarian. Din nou, dacă ar trebui să spunem că Dumnezeu este o Trinitate, atunci Isus n-a făcut o treabă bună în descoperirea acestui adevăr, cu toate că Ioan afirmă clar că acesta a fost marele motiv pentru care El a venit: pentru a-L face cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1:18).

Dar Isus a spus că avea multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar pe care ucenicii nu erau capabili de a le purta și pe care avea să le afirme prin spiritul sfânt ulterior (Ioan 16:12, 13). Poate că adevărul despre Trinitate era unul dintre acestea.

Curând după ce S-a înălțat la cer, Isus a turnat spiritul sfânt peste ucenicii Săi iar ei au fost binecuvântați nu numai cu o mare putere, dar și cu o mare lumină. Multe dintre lucrurile pe care înainte le-au înțeles greșit le-au fost descoperite minților lor iar Scripturile au început să se deschidă înțelegerii lor. Dacă Dumnezeu este cu adevărat o Trinitate, atunci aceasta ar fi fost o ocazie mare de a face cunoscut acest lucru. La acest punct suntem aproape de finalul descoperirilor lui Dumnezeu despre Sine în Biblie și, până acum nu am găsit nicio reprezentare a lui Dumnezeu sub forma unei Trinități. De fapt, au fost o abundență de dovezi împotriva acestei idei. Așadar, acum mergem la învățăturile apostolilor, instrumentele alese de Dumnezeu pentru a răspândi cunoașterea despre Sine în toată lumea.

Ce au crezut apostolii

Pe măsură ce studiem mărturia apostolilor, descoperim că și aici există un puternic accent pus pe ideea unui singur Dumnezeu care are un Fiu. Nu există nicio declarație a vreunei modificări în înțelegerea identității lui Dumnezeu. Este accentuat pericolul înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu, dar nu a identității Lui.

Învățăturile apostolului Pavel sunt în mod deosebit informative. El a fost chemat de Hristos cu mult după chemarea adresată celorlalți apostoli. El avea o minte special pregătită pentru a explica Evanghelia oamenilor care nu au auzit niciodată despre Dumnezeu și despre învățăturile religiei evreilor. El a învățat adevărul personal de la Hristos (Galateni 1:11, 12). Dumnezeu a făcut o lucrare specială în el prin faptul că a deșădăcinat din mintea lui prejudecățile evreiești adânc înrădăcinate și prin faptul că l-a eliberat de gândirea tradițională în așa fel încât modul în care el prezenta Evanghelia evreilor era simplă, curată și nediluată.

Și totuși, Pavel este cel mai puternic dintre toți în insistența lui asupra faptului că Dumnezeu este o singură Persoană, o singură Ființă. Următoarele afirmații ale lui Pavel sunt clare și cu neputință de înțeles greșit. Citindu-le, nimeni nu poate să concluzioneze în mod rațional că Dumnezeu este o Trinitate.

„Totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi.” (1 Corinteni 8:6).

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1 Timotei 2:5).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos.” (1 Corinteni 11:3).

Aceste versete sunt numai câteva exemple ale afirmațiilor lui Pavel despre Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este o Trinitate, atunci ar trebui să spunem că a avut o contribuție mare în a ne amăgi. Dar de ce ar face Dumnezeu așa ceva? De ce ar spune Dumnezeu asemenea lucruri prin Pavel dacă El este într-adevăr o Trinitate și dacă aceasta este descoperirea despre Sine pe care El dorește ca noi s-o avem? Din nou și din nou el repetă: „Există un singur Dumnezeu. Există un singur Dumnezeu, Tatăl. El este deasupra tuturor.”

Aproape fiecare scrisoare semnată de Pavel începe cu această urare: *„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!”* (1 Corinteni 1:3).

Dumnezeu este mereu identificat ca fiind Tatăl, iar Isus este mereu identificat ca fiind Domnul nostru. Spiritul sfânt nu este niciodată menționat alături. În învățăturile lui Pavel, nu există decât un singur Dumnezeu, iar Acesta este Tatăl. El are un Fiu, pe Isus Hristos. Acesta este conceptul despre Dumnezeu care este prezentat în scrierile apostolilor. Dacă Dumnezeu se descoperă pe Sine ca fiind o Trinitate în Biblie, El încă nu ne-a învățat aceasta în timpul în care au fost scrise epistolele apostolilor. Pavel spune din nou: *„care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.”* (1 Timotei 6:15, 16).

Cum poate cineva să citească aceste afirmații și să mai creadă că Dumnezeu încearcă să ne spună că este o Trinitate? Pavel afirmă că nu există decât un singur Stăpânitor, iar acest cuvânt înseamnă un conducător suprem. Nu există decât un singur conducător suprem, iar Pavel subliniază acest lucru. Apoi clarifică la Cine se referă: Această Persoană este cineva *„pe care niciun om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea”* și *„care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii.”* Nu există nicio îndoială referitoare la identitatea Celui la care se referă. Această descriere nu se poate aplica la Isus Hristos, și asta pentru că oamenii L-au văzut. Acest Conducător Suprem al universului este în mod exclusiv Dumnezeu Tatăl. Acesta este Dumnezeul Bibliei, Cel care este descoperit în scrierile apostolilor și care în mod categoric nu este prezentat ca fiind o Trinitate.

Cițiți din nou modul în care Pavel face referire la El în Evrei: *„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Majestății, în ceruri....”* (Evrei 8:1 KJV). Cine poate să înțeleagă greșit aceste cuvinte? Cum le-am putea nega? Cine

este Această Majestate din ceruri? Este aici vorba despre o Trinitate sau despre o singură Persoană? Isus este la dreapta Acestei Persoane care, în mod evident, este Suveranul, Conducătorul tuturor.

Trebuie să spunem că dacă Dumnezeu este o Trinitate, până în acest punct încă nu a clarificat acest punct. De fapt, până acum El ne-a învățat foarte clar că El nu este o Trinitate. Ce ar trebui să credem atunci când citim aceste afirmații? Așteaptă Dumnezeu ca noi să credem că El este o Trinitate după ce am citit afirmații ca acestea?

Cartea Apocalipsei

Dar a existat o ultimă șansă pentru ca Dumnezeu să ne facă cunoscut adevărul dacă El a dorit într-adevăr să Se descopere pe Sine ca fiind o Trinitate. După mulți ani de la ridicarea lui Isus la cer, aproape toți apostolii și cei care L-au cunoscut personal pe Isus erau morți. Dar mai era în viață unul dintre slujitorii lui Hristos, iar Dumnezeu a avut o solie specială pentru el. La vremea respectivă Ioan avea 100 de ani, dar Dumnezeu mai avea o solie pentru Biserica Sa, iar Ioan a fost mijlocul ales pentru a transmite această solie. Isus L-a vizitat pe insula Patmos unde era ținut prizonier, și i-a oferit această ultimă revelație de la Tatăl. O găsim în cartea Apocalipsa.

Mărturia acestei cărți este constrângătoare pentru că majoritatea celor pe care el le-a scris aici vin de la un martor ocular. El a scris în principal ceea ce a văzut și auzit personal. În viziunea lui, a fost luat direct la cer, L-a văzut pe Dumnezeu Însuși și a mărturisit modul în care cei din ceruri se închină. În mod uluitor, declarația acestui martor ocular este cea mai non-trinitariană dintre toate cele aduse de scriitorii biblici. Să citim câte ceva din ceea ce Ioan a văzut în cer:

„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de jasp și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.” (Apocalipsa 4:2, 3).

În primul rând el observă faptul că a văzut o Persoană stând pe un tron în cer. Dacă această Persoană stă pe un tron în cer, fără îndoială că El este Regele cerului. Observați ce altceva mai vede Ioan:

„Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și nopți ziceau fără încetare: ‚Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!’ Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinău Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie ...” (Apocalipsa 4:8-10).

Ființele din cer se închină Celui care stă pe tron, dar Cine este Această Persoană? Ei se referă la El ca fiind „Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic.” Acesta este Dumnezeul cerului și acesta este modul în care cei din ceruri se închină. Ei recunosc o singură Persoană ca fiind Dumnezeu și Acesta este Cel care stă pe tron. Dacă citim cu atenție cartea Apocalipsei vom vedea că acest adevăr apare pretutindeni în carte. Numai la o singură Persoană se face referire ca fiind Dumnezeu, sau ca fiind Domnul Dumnezeu, sau ca fiind Domnul Dumnezeu Atotputernic în această carte a Apocalipsei, iar Acesta este Cel care stă pe tron. Așa este în cer pentru că acolo nu este nicio confuzie în ceea ce privește identitatea lui Dumnezeu. Nu este nicio confuzie în ceea ce privește Trinitatea pentru că ei știu că nu există decât un singur Dumnezeu și că El este Cel care stă pe tron. Citiți cartea și veți vedea lucrul acesta. Iată alte câteva exemple:

„Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: ‚Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule atotputernice care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.’” (Apocalipsa 11:16, 17).

„Și cei douăzeci și patru de bătrâni, și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: ‚Amin! Aleluia!’ Și, din scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: ‚Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!’ Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: ‚Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru cel atotputernic a început să împărățească.’” (Apocalipsa 19:4-6).

Cum să citim aceste versete și să fim încă în confuzie? Aceasta este o viziune a cerului, este o

reprezentare a modului în care cei din ceruri se închină. Cel care este venerat ca Dumnezeu este Cel care stă pe tron. Isus Hristos este onorat și glorificat în multe locuri în cartea Apocalipsa, dar ca „Domnul Hristos”, ca „Mielul”, ca „Fiul lui Dumnezeu”, dar nu este nicio mențiune de onoare, slavă, glorie sau închinare vreunei alte persoane numită spiritul sfânt, și nu este nicio confuzie în ceea ce privește identitatea lui Dumnezeu. El este în mod exclusiv Cel ce stă pe tron.

„După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: ‚Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!’ Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu...” (Apocalipsa 7:9-11).

Acest pasaj este în mod deosebit interesant pentru că reprezintă timpul în care copiii lui Dumnezeu de pe pământ vor fi în cer. Ei nu sunt în nicio confuzie; ei nu cred că Dumnezeu este o Trinitate. Ei nu laudă și preamăresc unul-în-trei, nici trei-în-unul. Ei știu cine este Dumnezeu și strigă: *„Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”*. Da, ei Îl preamăresc pe Miel, pe Mântuitorul nostru Isus, Fiul lui Dumnezeu, dar ei recunosc o singură Persoană ca fiind Dumnezeu și declară lucrul acesta în mod clar: *„... a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie ...”*. Întrebarea este: de unde au învățat ei acest adevăr? L-au învățat după ce au ajuns în cer s-au au știut înainte cine este cu adevărat Dumnezeu? Ar trebui vreun creștin să fie în confuzie, dacă este învățat de Biblie? Nicidecum. Așa cum am văzut, Biblia este foarte clară. Confuzia se naște datorită surselor din afara Bibliei și nu datorită Cuvântului lui Dumnezeu.

Penultimul capitol din Biblie, aproape de finalul acesteia, continuă să afirme acest adevăr într-o manieră foarte clară, și anume că nu există decât o singură Persoană care este Dumnezeu.

„În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeul cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei.” (Apocalipsa 21:22).

Sunt menționate două Persoane: Unul este „Domnul Dumnezeul cel Atotputernic,” iar Celălalt este „Mielul.” Mielul este Isus Hristos, și nu Dumnezeu Dumnezeul cel Atotputernic.

Acesta este penultimul capitol din Biblie. Din nou descoperim că Biblia Îl prezintă pe Dumnezeu cu desăvârșire altfel decât Trinitatea. Cum se poate așa ceva dacă Dumnezeu este o Trinitate? Încearcă Dumnezeu în mod deliberat să conducă oamenii în confuzie? Dacă El este o Trinitate, cum se poate că în chiar acest loc, chiar la finalul Bibliei nu ne luminează, ci ne duce în mod deliberat în confuzie făcându-ne să credem că Dumnezeu este numai o singură Persoană? Adevărul este că dacă Dumnezeu este o Trinitate, atunci a ratat misiunea de a Se descoperi pe Sine în Biblie, căci ea, chiar până la finalul ei, declară în mod categoric că Dumnezeu este o singură Persoană și că El este Conducătorul tuturor.

Deci, iată-ne ajunși la finalul Bibliei și până în acest punct, pe baza mărturiei Scripturii, trebuie să afirmăm că Dumnezeu S-a descoperit pe Sine în mod consecvent ca fiind o singură Persoană care este deasupra tuturor celorlalți, Cel care este cel mai apropiat de El fiind Singurul Său Fiu născut. Dumnezeu nu S-a descoperit pe Sine ca fiind o Trinitate și, după ce vom fi citit Biblia până la capăt concluzionăm că Dumnezeu este o singură Persoană, atunci Dumnezeu nu ne poate imputa această concluzie, pentru că aceasta este chiar maniera în care El S-a descoperit. Dacă Dumnezeu este de fapt o Trinitate, nu a reușit să descopere lucrul acesta în Biblie.

Origini în afara Bibliei

Iată ce au recunoscut autoritățile lumești și chiar cele religioase. „Enciclopedia Britannica” afirmă că „doctrina Trinității nu este afirmată în mod explicit în Scripturi” și continuă afirmând că ea a fost formulată în timpul conciliilor din secolul 4, și asta e chiar adevărul. Trinitatea își are originile în afara Bibliei. Nu în ceea ce Dumnezeu a revelat apostolilor, profeților și Fiului Său, ci într-un conciliu condus de împăratul păgân Constantin, după aproximativ 400 de ani de la moartea lui Isus sau a ultimului apostol. Un conciliu ținut în Nicea, într-o perioadă în care cea mai mare apostazie a tuturor timpurilor se dezvolta rapid, într-un timp în care se practicau compromisul și adoptarea practicilor păgâne în creștinism. Acestea sunt rădăcinile Trinității.

Unele mișcări creștine independente au susținut că nu cred în Trinitate, ci în „dumnezeire.” Ceea ce

vor să spună cu asta este că nu cred într-o Ființă care este compusă din trei Persoane (Trinitatea în varianta clasică), ci că ei cred în trei dumnezei care cooperează ca unul pentru că au scopuri similare. Dar asta nu este altceva decât politeism. Este păgânism, departe de revelația lui Dumnezeu din Biblie. Această așa numită „dumnezeire” nu este divinitatea Bibliei, indiferent de numele care i se atașează, ci este păgânism și, de fapt, chiar o variantă mai rea a dumnezeului trei-în-unu decât Trinitatea.

Acesta este acum tertipurul folosit de multe mișcări adventiste independente care, împotriva oricărei rațiuni, resping învățăturile clare ale Bibliei. Ai pretind a fi apărători ai adventismului istoric și fac multe apeluri pentru care biserica organizată se revină la „căile cele vechi.” Dar și ei sunt prinși în mijlocul unei dileme căci nu este nicio îndoială că adventiștii istorici au fost non-trinitarieni puternici. Ei nu pot scăpa de realitatea faptului că acești pionieri o condamnat în repetate rânduri doctrina dumnezeului trei-în-unu ca fiind păgână și ca una dintre învățăturile Romei. Așadar, ei recunosc faptul că trebuie să respingă Trinitatea. Dar în mod ciudat, în loc de a accepta purul adevăr biblic al unui singur Dumnezeu, Tatăl, care are un Fiu, Isus Hristos, ei au creat un panteon de dumnezei (ceea ce nu este nimic altceva decât păgânism pur) și l-au prezentat credulilor care-i urmează ca fiind adevăratul Dumnezeu.

Dar ce se întâmplă dacă înțelegem tot ceea ce afirmă Biblia, dar ratăm cel mai mare și important punct din toate? Ce se întâmplă dacă înțelegem toate profețiile, toate doctrinele, dar respingem cea mai mare doctrină dintre toate, adevărul despre Dumnezeu: vor mai conta toate celelalte?

„Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi.” (Daniel 11:32).

Eu cred că Isus a vorbit serios când a afirmat: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Calea creștină

- partea a treia -

Ardeias Vlad, august 2012

În introducerea pe care Petru a făcut-o sfaturilor practice conținute în scrisoarea lui, el a subliniat faptul că această cale nu poate fi urmată de oricine. De fapt, ea nu poate fi urmată de niciun om care are încă natura spirituală moștenită de la părinți, care le rândul lor au moștenit-o de la părinții lor și așa mai departe până la Adam. Cu alte cuvinte, atât timp cât suntem încă în primul Adam, viața creștină nu reprezintă o opțiune pentru noi. Așa cum un cal nu poate zbura, nici un om care nu a fost născut din nou nu poate trăi o viață creștină.

De îndată ce a primit însă viața lui Hristos prin nașterea din El, viața creștină devine o opțiune autentică pentru om. Spun „opțiune” pentru el are în continuare libertatea de a continua pe această cale, sau de a se întoarce înapoi.

Mai există însă și cazul în care, cu toate că a primit viața lui Hristos și dorește să continue pe calea creștină, copilul lui Dumnezeu are lacune în înțelegere sau chiar concepții greșite în ceea ce privește această viață, motiv pentru care vede că înaintarea îi este imposibilă. Aici este locul sfaturilor pe care le găsim de la acest apostol experimentat în ceea ce înseamnă experimentarea vieții lui Hristos.

„Efortul meu?!”

Pasajul care ne interesează în mod deosebit, este cel cuprins între versetele 5 și 7: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cunoștința cu înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” (2 Petru 1:5-7).

Acestea sunt cuvintele prin care Petru descrie viața creștină. Cunoscut și sub numele de „scara lui Petru”, pasajul acoperă toate aspectele caracterului creștin, descriind pentru cititorul atent și capcanele care-l așteaptă pe cel de curând intrat în Familia Divină.

Ceea ce însă atrage atenția în mod deosebit încă din primul verset, este faptul că Petru pune aici

accentul pe factorul uman: tu ești cel care trebuie să depui tot efortul pentru realizarea celor enumerate în aceste versete! Cheia avansării pe calea creștină o reprezintă aici decizia personală, ești tu, cel care acum ai o viață nouă, o natură nouă, omul cel nou. Petru afirmă cu alte cuvinte: „Pentru că Dumnezeu ți-a dat totul în această nouă viață, pentru că din Hristos pe care L-ai primit în inima ta nu lipsește nimic din ceea ce *„ce privește viața și evlavia”* (2 Petru 1:3), pentru că ai intrat în posesia Darului desăvârșit lui Dumnezeu, acum tu trebuie să-ți dai „toate silințele.””

Este posibil ca aceste cuvinte să sune straniu pentru unii care se întreabă: „Cum așa? Eu am crezut că nu trebuie să fac nimic! Nu spune Biblia că eu nu trebuie decât să cred și atât, și asta pentru că Hristos a făcut totul în locul meu?”. Ei bine, adevărul este că ideea potrivit căreia „omul nu trebuie să facă nimic” a fost deseori scoasă din contextul Bibliei și aplicată în mod greșit la viața creștină, ceea ce a făcut ca mulți dintre cei ce doresc în mod sincer o viață curată să aibă așteptări nejustificate și experiențe amare.

În timp ce Scriptura afirmă că *„darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”* (Romani 6:23) și că pentru a primi această viață nu trebuie decât să crezi că Dumnezeu ți-o dă fără a pretinde nimic în schimb, experiența acestei noi vieți pe care ai primit-o necesită implicarea ta personală. Într-adevăr, dacă nu ar fi așa, atunci noi nu am deveni decât simple mașini, roboți sau computere manipulate de altcineva. Însă Dumnezeu nu dorește anihilarea personalității și voinței noastre, ci mai degrabă sfințirea acestora prin alegerea de a merge mereu potrivit voinței Sale sfinte.

Deseori, atunci când este vorba despre locul voinței și a deciziei omului în viața creștină, se citează pasajul în care temnicherul din Filipi îi întreabă pe Pavel și pe Sila: *„Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”* (Fapte 16:30) și în mod deosebit se pune accent pe răspunsul acestora: *„Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.”* (Fapte 16:31). Vă rog să observați însă care este întrebarea care a primit acest răspuns: *„Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?”*, sau cu alte cuvinte *„Ce trebuie să fac pentru a fi salvat din viața păcătoasă pe care am moștenit-o și trăit-o până acum, ce trebuie să fac pentru a primi o nouă viață?”*. La aceasta, Pavel și Sila îi aduc omului vestea cea bună a mântuirii pe care Dumnezeu a oferit-o în dar prin Fiul Său Isus Hristos, tuturor oamenilor, și că pentru a o primi, tot ceea ce trebuie să facă este să creadă că Dumnezeu nu este mincinos, ci că ceea ce El a promis, a și dat copiilor Săi. Așadar, Sila și Pavel nu au discutat aici despre ceea ce temnicherul avea de făcut pentru a continua pe calea creștină, ci pentru a intra pe ea.

Credința

Bineînțeles că Petru începe cu credința, și asta pentru că ea marchează începutul vieții creștine; e ușa prin care păcătosul este salvat, astfel el intră în această nouă și divină experiență. *„Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”* (Romani 10:17). Acestea au fost cele asigurate de Dumnezeu omului încă de când acesta a părăsit Edenul: dorința după Dumnezeu, capacitatea de a înțelege adevărul și libertatea de a-l alege prin credință. Astfel, prin încrederea în faptul că Dumnezeu ce *„zice ... se face; poruncește, și ce poruncește ia fînță”* (Psalmul 33:9), omul primește viața cea nouă fără a face nimic altceva, fără a împlini nicio poruncă sau lege. Sau, dacă actul încrederii în caracterul lui Dumnezeu și în puterea creatoare a cuvântului Său poate fi numită „faptă”, atunci am putea spune că omul este mântuit prin ... faptă!

Fapta

Ei bine, Petru ne spune în continuare că primul pas în avansarea în această experiență, este acela de a-ți da „toate silințele” pentru a adăuga credinței cu care ai început, fapte. Cu toate că nu intră în detalii pentru a explica detaliat legătura dintre credința inițială și faptele care trebuie adăugate, cei ce ajung la acest punct își amintesc parcă instinctiv opinia lui Iacov despre această legătură și despre explicațiile detaliate și bogat exemplificate pe care acesta le oferă în scrisoarea sa. Cu toate că este mai lung, datorită importanței lui, voi reda mai jos întregul pasaj:

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă! fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: Tu ai credința, și eu am faptele. „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.” Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred și se înfioară! Vrei dar

să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zădărnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit; și el a fost numit „prietenu lui Dumnezeu.” Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. Tot așa, curva Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” (Iacov 2:14-26).

Partizanii doctrinei numite „îndreptățirea prin fapte” (incredibil, dar sunt mulți!), aduc, de obicei, acest pasaj împotriva celor scrise de apostolul Pavel, în încercarea de a demonstra prin cuvintele unuia care a fost personal cu Isus, că ceea ce a scris un altul care n-a umblat personal cu Mântuitorul (de parcă n-a fost învățat personal de Acesta! Galateni 1:11, 12) este mai mult decât îndoielnic. De aici s-au născut resentimentele multora față de apostolul Pavel și aversiunea lor față de ceea ce el a scris, resentimente care au mers până acolo încât un pastor a afirmat odată: „Dacă aș pune mâna pe Pavel, i-aș trage o bătaie bună pentru ceea ce a scris în Galateni și în Romani.”

Sunt oare aceste resentimente îndreptățite? Au predicat Pavel și Iacov două evanghelii diferite? Se contrazice Biblia pe sine? Ei bine, răspunsul la toate aceste întrebări este „Nu!”, și sper ca după ce veți parcurge articolul, aceasta să fie și convingerea dumneavoastră!

Care fapte?

Pentru o mai clară viziune asupra a ceea ce cei acești mari apostoli au predicat, vă propun să citim în paralel câteva dintre cele mai clare versete scrise de ei la acest subiect:

Așadar, Iacov a scris:

„Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? ... Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. Tot așa, curva Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?” (Iacov 2:21, 24, 25).

La rândul său, Pavel a scris:

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. ... Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” (Romani 3:20, 28).

„Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.” (Galateni 2:16).

„Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci cel neprihănit prin credință va trăi.” (Galateni 3:11).

La o primă lectură, pasajele par a se contrazice în mod evident, generând pentru cititorul superficial o confuzie totală. Însă cheia pentru înțelegerea corectă a acestei dileme este întrebarea „Care fapte?”. Vă rog să observați că Pavel face referire în mod constant la „faptele Legii”, și asta pentru că marea problemă pe care a trebuit să o înfrunte în diversele locuri în care erau înființate noi comunități creștine, era faptul că acestea erau vizitate, mai apoi, de iudei care insistau asupra faptului că este imposibil ca un om să fie mântuit fără să îplinească mai întâi legea. Acesta este motivul pentru care Pavel a insistat din nou și din nou în scrierile sale că „omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” (Romani 3:28).

Pe de altă parte, recitind cu atenție pasajul în care Iacov vorbește despre viața creștină, observați că el nu amintește nimic despre „faptele legii”; de fapt, el nu spune nimic despre lege, ci insistă asupra faptului că adevărata credință, credința cea vie aduce roade practice, la care el se referă ca „fapte.” Subiectul poruncilor din legea lui Dumnezeu nu apare deloc în disertația lui Iacov, și asta pentru că el nu trata acest subiect.

Vă rog să observați că, pentru a clarifica ceea ce dorește să ne transmită, Iacov folosește trei exemple din istorie, așezându-le în paralel: demonii pe de o parte, și Avraam împreună cu Rahav pe de altă parte.

Demonii

În ceea ce-i privește pe demoni, el arată că, în ciuda informațiilor autentice pe care aceștia le au despre Dumnezeu și Fiul Său, despre caracterul Lor etc., toate acestea nu-i ajută la nimic atât timp cât ei nu urmează practic planul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, o înțelegere detaliată a adevărilor și doctrinelor Bibliei, nu este nimănui de niciun folos dacă acestea nu-și găsesc exprimarea în viața practică.

Pentru a evidenția și mai mult absurdul acestor cazuri, el zugrăvește următorul tablou: un doctor în teologie sau un lider religios se întâlnește cu o familie de flămânzi și trece mai departe, „hrănindu-i” cu binecuvântarea: „Et benedictio Dei omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus Sancti descendat super vos et maneat semper.” („Și fiecare binecuvântare a Atotputernicului Dumnezeu, a Tatălui, a Fiului și a Spiritului Sfânt să se coboare peste voi și să rămână cu voi pentru totdeauna.”).

Avraam

De partea cealaltă, Iacov ne oferă un exemplu grăitor pentru a înțelege la care fapte se referă el aici:

„Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit; și el a fost numit „prietenu lui Dumnezeu. Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință.” (Iacov 2:21-24).

Despre care poruncă din legea lui Dumnezeu este vorba aici? Pe care dintre cele zece porunci a împlinit-o aici Avraam pentru a-i fi socotită ca neprihănit? Nu numai că nicio poruncă din întreaga Scriptură nu cere oamenilor să-l jertfească pe întâiul născut, dar, mai mult decât atât, Dumnezeu a oferit instrucțiuni împotriva unei asemenea practici (Deuteronomul 12:31).

Dacă ar fi mers potrivit legii, Avraam putea să evite această situație extremă. Mai mult decât atât, ar fi putut s-o evite chiar și fără să se raporteze la lege, ci numai prin a o înștiința pe Sara despre ce-i ceruse Dumnezeu; cu siguranță că femeia ar fi răpit și ascuns copilul, și astfel Avraam ar fi „scăpat”, ar fi putut să afirme despre sine în continuare că era „creștin.” Însă, pentru că Avraam Îl iubea pe Dumnezeu, pentru că Îl cunoștea personal pe Acesta din experiențele anterioare și pentru că avea încredere (credință!) în El, a ales să pășească mai departe, cu El, în această relație, pe calea Lui.

După ce a făcut alegerea de a merge mai departe prin încredere în Dumnezeu și în clipa în care a făcut fapta credinței de a pune mâna pe cuțit pentru a-l jertfi pe băiat, s-a auzit Glasul lui Dumnezeu care a spus:

„Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine. ... Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!” (Geneza 22:12, 16-18).

Sigur că Avraam își afirmase deseori respectul suprem și încrederea absolută în Dumnezeu, însă toate acestea au devenit clare, evidente pentru oricine „acum” („căci știi acum că te temi de Dumnezeu”). „Acum” când? De ce tocmai „acum”? „Întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine ... pentru că ai făcut lucrul acesta ...”

Faptele credinței

Așadar, faptele despre care Iacov vorbește nu sunt nicidecum „faptele legii” la care se referă Pavel din nou și din nou, ci faptele credinței. Iacov spune că „prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.” (Iacov 2:24). Cu alte cuvinte, prin faptul că a ales să treacă prin suferințele și încercările prin care Dumnezeu l-a condus, Avraam a ajuns să aibă o credință desăvârșită. Credința cu care a debutat pe calea creștină împreună cu Dumnezeu, a crescut până la maturitate prin faptul că Avraam a ales să facă faptele către care această credință îl îndemna în mod natural.

Poate să pară uimitor, dar Pavel afirmă același lucru și despre experiența credinței Domnului Isus:

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar

că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice...” (Evrei 5:7-9).

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.” (Evrei 2:10).

Într-adevăr, alegând să umble zilnic potrivit călăuzirii personale a Tatălui, credința Domnului Isus a fost încercată și, fiind de fiecare dată dovedită prin alegerea Sa, a crescut până la desăvârșita predare din grădina Ghetsimani. Aceasta este calea credinței pe care El a deschis-o pentru noi, aceasta este credința pe care El ne-o oferă în dar, motiv pentru care și în cazul nostru nu poate funcționa decât în aceeași manieră practică.

Pentru că a predicat aceeași Evanghelie ca Iacov și Petru, Pavel, alături de ei, a subliniat necesitatea alegerii zilnice (1 Corinteni 15:31) de a renunța la sine, afirmând din nou și din nou faptul că acest aspect al vieții creștine ține strict de decizia și efortul nostru personal: „Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi...” (Romani 8:13). Aceasta este calea creștină pe care au pășit toți cei care L-au onorat prin viețile lor (alegeri și fapte) pe Dumnezeu, oferind astfel un răspuns practic acuzațiilor vrăjmașului și o dovadă practică a încrederii lor autentice în Dumnezeu.

Este posibil ca mulți dintre noi să găsim un răspuns la blocajele din experiența noastră personală cu Dumnezeu, chiar aici, la acest al doilea pas al căii creștine. Dacă acesta este cazul, atunci a sosit timpul să reconsiderăm în rugăciune calea pe care Domnul Isus a deschis-o înaintea noastră și să ne dăm și noi „toate silințele să unim cu credința noastră fapta...”.

Va urma.

Jurnalul lui John Wesley

fragmente

– 2 –

John Wesley, 1703 - 1791

Sâmbătă, 27. Am pornit din nou spre Kingswood, spre una dintre femeile care fuseseră bolnave. A început o ploaie torențială chiar când am plecat, așa că am fost ud până la piele în câteva minute. Chiar atunci femeia (care se afla la trei mile depărtare) a început să strige: „De acolo vine Wesley, galopând cât poate de repede.” Când am ajuns, îmi era foarte frig și simțeam că aș fi dormit mai degrabă decât să mă rog. Atunci ea a izbucnit într-un râs oribil și a spus: „Nicio putere, nicio putere; fără credință, fără credință. Ea este a mea; sufletul ei îmi aparține. O am și nu-i voi da drumul.”

L-am implorat pe Dumnezeu să ne mărească credința. Între timp, chinurile ei au crescut în intensitate, mai mult decât își poate imagina cineva, iar prin violența durerilor, trupul ei ar fi trebuit să fi arătat ca rupt în bucăți. Unul dintre noi care era convins de faptul că aceste manifestări nu sunt naturale, a spus: „Cred că Satan nu-i va da drumul. Mă tem că nu se va opri aici.” Apoi a adăugat: „Îți poruncesc în Numele Domnului Isus, spune dacă ai fost trimis pentru a chinui și vreun alt suflet.” Răspunsul a venit imediat: „Am fost trimis. Pe L---y C---r și pe S---h J---s.” (Două persoane care locuiau în apropiere și care la momentul acela erau perfect sănătoase).

Am început din nou să ne rugăm și nu ne-am oprit până când, pe la ora șase, ea a început să spună cu o voce clară și o privire bucuroasă: „Slavă lui Dumnezeu de la care vin toate lucrurile.”

Duminică, 28. Am predicat din nou la Bradford la ora unu. Ploaia torrențială nu i-a împiedicat pe cei zece mii să asculte cu atenție ceea ce am spus despre aceste cuvinte solemne: „De aceea vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”

Revenind după amiază, m-am oprit la doamna J---’s în Kingswood. S---h J---s și L---y C---r erau acolo. Cu aproximativ 15 minute înainte L---y C---r a căzut într-o agonie ciudată; și curând după aceea, și S---h J---s. Convulsiile violente ale trupurilor lor nu pot fi descrise în cuvinte. Strigătele și țipetele lor erau prea oribile pentru a fi relatate, până când unul dintre ei, cu o voce care nu poate fi reprodușă, a spus: „Unde-ți este credința acum? Hai, dă-i drumul cu rugăciunile. O să mă rog cu tine. Tatăl nostru

care ești în ceruri.” Am urmat sfatul, indiferent de la cine a venit, și ne-am vărsat sufletele înaintea lui Dumnezeu, până când agoniile lui L---y C---r au crescut în intensitate astfel încât părea că ajunsese în chinurile morții. Dar într-o clipă Dumnezeu a vorbit; ea a cunoscut glasul Lui și atât trupul cât și sufletul ei au fost vindecate.

Am continuat să ne rugăm până la ora unu, când glasul lui S. J. a fost schimbat și a început să strige cu toată puterea către Dumnezeu. Asta este ce a făcut cea mai mare parte din noapte. Dimineața ne-am reluat rugăciunile în timp ce ea striga continuu: „Ard! Ard! Oh, ce să fac? Am un foc în mine. Nu pot să suport. Doamne Isuse. Ajutor!” - Amin, Doamne Isuse! Când va veni Timpul Tău...

Joi, 3 Ianuarie 1740. Am părăsit Londra și următoarea seară am ajuns la Oxford, unde am petrecut următoarele două zile uitându-mă prin scrisorile pe care le-am primit în ultimii șaisprezece sau optsprezece ani. Cât de puțin se amintește despre religia sufletului acolo! Nu am găsit decât unul dintre cei cu care am corespondat și care a declarat (îmi amintesc bine că atunci nu am știut cum să înțeleg asta) că Dumnezeu a turnat dragostea Lui în inima sa și că i-a dat „pacea care întrece orice înțelegere.” Dar cine a crezut spusele lui? Să tănuiesc acest adevăr trist sau să-l fac cunoscut pentru folosul altora? A fost respins de societate ca nebun; și, renegat de prietenii lui și disprețuit și alungat de toți oamenii, a trăit o viață obscură timp de câteva luni, până când a mers la Cel pe care-L iubea sufletul lui...

Marti, întâi aprilie (Bristol). În timp ce prezentam prima parte a celui de-al douăzeci și treilea capitol din Fapte (cât de bine s-a potrivit acelei ocazii, cu toate că nu a fost alegerea mea), mulțimile au început să-și ridice glasurile. Unii dintre fiii lui Belial au lucrat din greu pentru a ne tulbura cu câteva nopți înainte; dar acum părea că toate oștile dușmanului se strânseseră cu un singur gând. Nu numai curtea și aleile, dar toată strada în sus și în jos era plină cu oameni care strigau și blestemau, parcă erau gata să înghită pământul de furie. Primarul a trimis un ordin prin care le cerea să se împrăștie. Dar ordinul lui a fost fără valoare. Șeful poliției a venit atunci personal, el care avea atunci suficiente prejudecăți împotriva noastră. Dar l-au insultat și pe el într-o manieră atât de grosolană încă lucrul acesta cred că i-a deschis ochii. După un timp, primarul a trimis câțiva ofițeri care i-au luat pe conducători în custodie, ofițeri care nu au plecat decât atunci când restul mulțimii s-a risipit. Cu siguranță că el a fost pentru noi „slujitorul lui Dumnezeu pentru bine.”...

Duminică, 14 septembrie (Londra). Când am revenit seara acasă, nici nu am apucat să mă așez pe canapea, că mulțimea, care se adunase în număr mare la ușa mea, m-a blocat. M-am bucurat și L-am binecuvântat pe Dumnezeu, știind că tocmai asta era ceea ce căutasem, și am început imediat să le vorbesc celor ce erau lângă mine despre „neprihănire și judecata ce va veni.” La început nu au auzit mulți, zgomotul din jurul nostru fiind foarte mare. Dar tăcerea s-a răspândit din ce în ce mai mult, până când am avut o adunare tăcută și atentă; iar când am plecat, cu toții au arătat o dragoste mare și m-au lăsat urându-mi multe binecuvântări.

Duminică, 28. Am început să vorbesc despre predica de pe munte la Londra. După amiaza am vorbit unei mari mulțimi la Kennington despre viața lui Dumnezeu în inimă. O persoană care stătea pe deal a început să facă zgomot, dar un domn, pe care nu-l cunoșteam, a mers la el și, fără să spună niciun cuvânt, l-a luat de mână și l-a condus jos. De atunci a rămas tăcut până a plecat.

Când am revenit acasă am găsit o mare mulțime de oameni la ușa mea, oameni care au început să strige în clipa în care m-au văzut. Am dorit ca prietenii mei să intre în casă, și când am început să merg prin mulțime, am început să proclam „Numele Domnului, plin de har și de milă, și care-I pare rău de relele pe care le trimite.” Atunci au început să se uite unul la altul. Le-am spus că nu pot fugi de fața Acestui mare Dumnezeu motiv pentru care i-am convins că ar trebui să ne unim cu toții pentru a striga după mila Lui. Au fost cu toții de acord; atunci i-am încredințat harului Său și am mers netulburat la grupul care mă aștepta înăuntru.

Marti, 30. În timp ce vorbeam despre capitolul 12 din Fapte, un tânăr împreună cu alții, a intrat înăuntru blestemând și înjurând cu putere; atât de tare i-a tulburat pe toți cei din jurul lui încât, după un timp, l-au scos afară. Am observat asta și i-am rugat să-l lase înăuntru, pentru ca Domnul nostru să rupă lanțurile care-l țineau. De îndată ce predica s-a sfârșit, a venit și a declarat în fața noastră a tuturor că era un contrabandist, ne-a povestit despre ceea ce făcea și cum se deghiza, iar geanta mare pe care o avea cu el mărturisea despre toate acestea. Dar a spus că nu mai trebuie să facă așa ceva, căci acum se hotărâse să-L accepte pe Domnul ca Dumnezeuul său.

Marti, 25 noiembrie (Londra). După ce timp de câteva luni am discutat despre angajarea celor care

sunt șomeri, am decis să facem o încercare cu unul care fusese recomandat de câțiva frați. Scopul nostru era ca, folosind cât de puțini bani, să-i scoatem din nevoie și din lenevie. Pentru început am luat pe doisprezece dintre cei mai săraci, am angajat un profesor și i-am dus într-o încăpere unde au lucrat cu bumbac timp de 4 luni până când a venit primăvara. Iar rezultatul a vorbit de la sine: cu toții s-au angajat...

Sâmbătă, 29 martie. Auzind despre comportamentul ciudat al domnului Whitefield de după revenirea sa din Georgia, am mers la el pentru a discuta personal și a ști cum să judec situația. Am văzut că vorbea deschis. Mi-a spus că eu și cu el predicăm două evanghelii diferite motiv pentru care nu numai că nu mă va însoți și nu-mi va oferi mâna dreaptă, dar că s-a și decis să vorbească public împotriva mea și a fratelui meu oriunde va fi chemat să predice. Domnul Hall (care m-a însoțit) i-a reamintit de promisiunea pe care a făcut-o cu câteva zile înainte că, indiferent de care era opinia sa particulară, nu va vorbi niciodată public împotriva mea. El a spus că promisiunea nu a fost decât un efect al slăbiciunii omenești și că acum s-a răzgândit.

Luni, 6 aprilie. Am avut o discuție lungă cu Peter Bohler. Acum mă mir cum de am ezitat să mă alătur acestor bărbați. Foarte rar mă întâlnesc cu vreunul dintre ei, dar inima arde în mine. Îmi doresc atât de mult să fiu cu ei, dar sunt ținut atât de departe.

Joi, 7 mai. Am amintit Societății Unite că mulți dintre frații și surorile noastre aveau nevoie de hrană; mulți nu aveau haine potrivite; mulți nu mai aveau de muncă, și asta nu din vina lor; mulți erau bolnavi și aproape de moarte. Am făcut asta pentru că îmi doresc să-i satur pe cei înfomețați, să-i îmbrac pe cei goi, să le găsec de muncă celor ce nu au ce munci, să-i vizitez pe bolnavi; dar asta nu a fost suficient pentru realizarea tuturor acestor deziderate, motiv pentru care am vrut ca toate inimile să simtă împreună cu inima mea: Fiecare să aducă toate hainele de care se puteau debarasa pentru a fi împărțite celor ce erau în cea mai mare nevoie.

Să dea în fiecare săptămână un penny sau cât puteau fiecare pentru ajutorul celor săraci și bolnavi. Le-am spus că dorința mea era de a le găsi de muncă tuturor bărbaților și femeilor care nu aveau unde să muncească în domeniul împletitului. Tuturor acestora le vom oferi prețul normal pentru munca pe care o prestează, peste care vom adăuga ceea ce mai au nevoie.

Au fost numite 12 persoane care să-i cerceteze pe aceștia, să-i viziteze și să asigure cele necesare pentru bolnavi. Fiecare dintre ei trebuie să viziteze bolnavii din zona lui la două zile și să aibă o întâlnire fiecare marți pentru a povesti ceea ce a făcut și pentru a vedea ce se mai poate face.

Vineri, 8. Am început să simt că ceva nu era în regulă cu mine. Însă am căzut de acord să predic seara; dar sâmbătă puterea trupei mi-a scăzut atât de mult încât timp de câteva ore abia că-mi mai puteam ridica capul. Duminică, pe data de 10, am fost forțat să rămân întins cea mai mare parte din zi, simțindu-mă bine într-o singură poziție. Dar seara această slăbiciune s-a dus în timp ce chemam păcătoșii la pocăință. Dar în timpul cinei care a urmat, pe lângă durerea din spate și cap și pe lângă febra care a continuat, chiar când am început să mă rog, am început să tușesc atât de tare încât abia că mai puteam să vorbesc. În același timp mi-a venit cu putere în minte gândul că „toate aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede.” (Marcu 16:17). I-am cerut lui Isus cu voce tare să-mi „mărească credința” și să „confirme cuvântul harului Său.” În timp ce vorbeam, durerea mi-a dispărut; febra m-a părăsit; puterea a revenit în trupul meu și timp de mai multe săptămâni, nu am simțit nicio slăbiciune și nici durere. „Ție, oh Doamne, Îți aduc mulțumiri.”...

Duminică, 14 iunie. Am mers la Nottingham și la ora opt am predicat în piață unei mulțimi imense despre „*Morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; și cei ce vor auzi, vor trăi.*” (Ioan 5:25). Am văzut numai una sau două persoane care se purtau nepotrivit căroră le-am vorbit imediat și care s-au liniștit. Curând după aceea, un om din spate a început să blesteme și să contrazică; dar când m-am întors la el, s-a ascuns în spatele unui stâlp și în câteva minute a dispărut.

După amiază am revenit la Markfield. În biserică era atât de cald (fiind foarte aglomerată) încât mi-a fost foarte dificil să vorbesc. Fiind informat ulterior că o mulțime de oameni erau încă afară și nu puteau intra, am mers la ei și le-am explicat marea fângăduința a Domnului: „*Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!*” (Osea 14:4). Seara am vorbit în biserică despre cea care „a iubit mult pentru că i s-a iertat mult.”...

Joi, 1 octombrie. Am pornit spre Wales; dar pentru că am pierdut legătura în Severn dimineața, a apus soarele până când am reușit să ajungem la Newport. Am întrebat dacă există vreun ghid care să ne

conducă la Cardiff, dar nu am găsit niciunul. Apoi a venit un puști care mergea la Lanissan, un sătuc la două mile de Cardiff, așa că am putut să continuăm. Am pornit la șapte; ploua foarte tare și, pentru că nu se vedea nici luna și nici stelele, nu puteam vedea nici drumul, nici unul pe altul, și nici capetele cailor noștri, dar făgăduința lui Dumnezeu s-a împlinit. El a trimis îngerii Lui pentru a ne călăuzi. După ora 10 am ajuns în siguranță la familia William în Lanissan...

Duminică, 22 noiembrie. Pentru că nu puteam să merg la biserică din cauza febrei, a trebuit să rămân acasă. Am fost sfătuit să stau acasă mai mult timp, dar eu nu am crezut că era nevoie, motiv pentru care luni, pe data de 23, am mers în noua încăpere unde L-am preamărit pe Dumnezeu pentru mila Sa. Apoi, timp de o oră am vorbit fără nicio problemă despre „*Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor și voi chema Numele Domnului.*” (Psalmul 116:12, 13).

Am predicat o dată pe zi în fiecare zi din această săptămână și nu am simțit nicio problemă. Duminică, pe data de 29, am concluzionat că pot să fac mai mult decât atât. Așadar, am predicat atât la Kingswood cât și la Bristol, apoi am petrecut aproape o oră cu grupul nostru după care două ore mâncând împreună la masa părtașiei, masa dragostei. Dar trupul meu nu a putut să facă ce-mi dorea mintea. Așa că următoarea zi am avut un nou puseu de febră; dar nu a durat mult, și am continuat încetșor să-mi recapăt puterea.

Luni, 7 decembrie. Am predicat despre „*Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.*” (Isaia 26:4). Le arătam ce motive avem pentru a ne încrede în Căpitanul mântuirii noastre, când cineva din mijlocul încăperii a strigat: „Cine a fost căpitanul tău ieri când te-ai spânzurat? Îl cunosc pe cel care te-a văzut când ai fost salvat.” Această istorie „înțeleaptă”, se pare că fusese voit răspândită peste tot și crezută de mulți din Bristol. Am dorit să-i facă loc bărbatului să se apropie. Dar când a văzut calea deschisă, a luat-o la fugă cât a putut de repede ca nimeni să nu-l vadă.

Sâmbătă, 12. După-amiază cineva a vrut să vorbească cu mine. Am văzut că era foarte confuz pentru că un timp nu a putut articula niciun cuvânt. După aceea a spus: „Eu sunt cel care te-a întrerupt în încăperea cea nouă, luni. De atunci nu am mai avut nici un pic de odihnă, zi și noapte; știam că nu aș putea avea decât dacă aș vorbi cu tine. Sper că mă vei ierta și că asta va îmi fi un avertisment pentru toate zilele vieții mele.

Luni, 25 ianuarie 1742 (Londra). În timp ce explicam la Long Lane că „*Cel ce păcătuiește este de la diavolul*” (1 Ioan 3:8), servitorii lui au fost peste măsură de supărați; nu numai că au făcut zgomot cât de mare au putut (cu toate că, așa cum le spusese înainte, nimeni nu s-a mișcat din locul lui și nici nu li s-a răspuns cu vreun cuvânt); dar au început să îmbrâncească în mod violent mai multe persoane, să-i lovească pe alții, și chiar să deterioreze o parte din clădire. După un timp, au început să arunce cu pietre mari în clădire, pietre care, pătrunzând înăuntru împreună cu bucăți de țiglă, au început să pună în pericol viețile oamenilor. Atunci le-am spus: „Nu ar trebui să faceți așa ceva; mi s-a ordonat de către magistrat, care pentru noi este slujitorul lui Dumnezeu, să-l informez despre cei care calcă legile lui Dumnezeu și pe cele ale Regelui; și va trebui să fac asta dacă persistați, căci altfel mă fac părtaș păcatului vostru.”

Când am încetat să vorbesc, au devenit și mai violenți. Atunci am spus: „Trei sau patru dintre voi să aducă un polițist pentru ca legea să fie împlinită.” Au făcut astfel. L-au adus în clădire, înjurând și blestemând în cel mai vulgar mod. Am trimis cinci persoane că meargă cu el la judecătorul de la Copeland, căruia i-au relatat faptele. Judecătorul l-a delegat pentru următoarea înfățișare la Guildford.

Am observat momentul în care a fost adus în clădire un om pe care mulți dintre însoțitorii lui îl strigau: „Richard Smith, Richard Smith” și care, după cum s-a dovedit ulterior, era unul dintre conducătorii lor. Dar Richard Smith nu a răspuns; căzuse în mâinile Unuia mai mare decât ei. Dumnezeu îi atinsese inima și de asemenea pe a unei femei care rostise cuvinte ce nu pot fi reproduse și care arunca cu tot ceea ce-i cădea în mână, și pe care Dumnezeu o atinsese de asemenea. Ea a venit în clădire împreună cu Richard Smith, a căzut în genunchi înaintea noastră a tuturor și l-a îndemnat cu putere să se întoarcă la Dumnezeu și să nu uite niciodată ce a făcut El pentru sufletul lui. Din acea zi nu am mai avut nicio problemă la Long Lane, cu toate că ne-am retras acuzația datorită promisiunilor lor pentru un comportament mai bun.

